

EL LLENGUATGE

Saber

Un cert nombre de verbs es poden usar precedint un infinitiu: *No pot venir, Desitja treballar.*

Força sovint, una preposició (generalment *a* o *de*) enllaça el verb conjugat amb l'infinitiu: *Comença a veure-hi clar, Es proposa de fer-ho, S'abstenen de dir res.*

Un nombre molt limitat d'aquests verbs vénen a ésser com l'auxiliar del verb que està en infinitiu: *No vol dir res, Hi pot anar, No gosa queixar-se, Deixa d'esperar.*

En els altres casos, l'infinitiu constitueix el subjecte, el complement directe o bé el complement preposicional (dit també de règim) del verb conjugat: *Costa de creure, Ha decidit d'escriure-li, Accedeix a anar-hi, S'absté de dir res.*

Aquestes diverses possibilitats determinen la capacitat de transformació de les oracions d'aquest tipus, que es manifesta especialment en la pronominalització de l'infinitiu, la col·locació abans del verb conjugat dels pronoms febles complements del verb en infinitiu, la concordança d'aquests pronoms (en la posició indicada) amb el participi passat del verb conjugat, etc.

Sembla, però, difícil de formular un conjunt de regles d'aquestes transformacions que comprenguin tots els casos, car hi ha certs verbs que es comporten d'una manera especial, diferent de com ho fan aquells altres verbs amb els quals caldria classificar-los.

És el que s'esdevé, així, amb el verb *saber*, que Fabra, a la seva Gramàtica de 1956 (pàg. 71) agrupa amb els verbs que admeten un complement d'objecte introduït per una preposició. Si aquest complement és representat per un infinitiu, només en uns pocs casos, en realitat, s'introdueix amb la preposició (*de*): *saber de llegir, d'escriure...*

Però *saber conduir, saber anar pel món, saber veure les coses, saber esperar, etc.*

Ara; en tots els casos, l'infinitiu regit per *saber* és reduïble al pronom *en*: *Sí que en sap, de conduir; No en sap, d'anar pel món.* Contràriament al que s'esdevé amb la majoria dels verbs que admeten els complements preposicionals, els pronoms febles complements de l'infinitiu es poden col·locar abans: *No la sap veure, El sap fer feliç, Me'n sé estar.* I, finalment, aquest pronom es pot fer concordar amb el participi passat de *saber*, quan aquest verb adopta una forma d'un temps compost: *No les he sabudes veure enlloc, És una noia excel·lent però no l'han sabuda tractar.*

Albert Jané